

α) εφόσον κατά τη νομοθεσία του πρώτου κράτους μέλους η ικανότητα οδηγήσεως, ως ουσιαστική προϋπόθεση για τη χορήγηση νέας άδειας οδηγήσεως πρέπει να αποδεικνύεται από ιατρική-ψυχολογική εξέταση διεξαγόμενη κατόπιν εντολής των αρχών και λεπτομερώς ρυθμιζόμενη από τις διατάξεις της εσωτερικής νομοθεσίας (κάτι που δεν έχει εισέτι πραγματοποιηθεί)

και/ή

β) εφόσον κατά την εσωτερική νομοθεσία μπορεί να ζητηθεί η αναγνώριση του δικαιώματος χρήσεως εντός της επικρατείας του πρώτου κράτους μέλους, της χορηγηθείσας σε χώρα ΕΕ μετά την συμπλήρωση του χρόνου αναμονής άδειας οδηγήσεως, υπό την προϋπόθεση ότι δεν υφίστανται πλέον οι λόγοι αφαιρέσεως ή αναστολής της ισχύος της άδειας οδηγήσεως;

2. Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με τα άρθρα 8, παράγραφος 2, και 4 της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ την έννοια ότι δεν επιτρέπεται σε κράτος μέλος, σε περίπτωση που ζητείται η χορήγηση άδειας οδηγήσεως σε κάτοχο άδειας οδηγήσεως χορηγηθείσας από άλλο κράτος μέλος, έναντι παραδόσεως της άδειας οδηγήσεως του άλλου κράτους μέλους (αντικατάσταση), για τον λόγο και μόνο της χορηγήσεως άδειας οδηγήσεως ΕΕ στο άλλο κράτος μέλος, να προβεί σε εξέταση –κατά τις διατάξεις της εσωτερικής του νομοθεσίας, οι οποίες λεπτομερώς τη ρυθμίζουν και κατά τις οποίες συνιστά προϋπόθεση χορηγήσεως άδειας οδηγήσεως– της ικανότητας οδηγήσεως με βάση τα ήδη υφιστάμενα κατά τον χρόνο χορηγήσεως της άδειας οδηγήσεως ΕΕ δεδομένα;

(¹) ΕΕ L 237, σ. 1.

Αίτηση αναιρέσεως της L, ασκηθείσα στις 26 Μαΐου 2005, κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) της 9ης Μαρτίου 2005 στην υπόθεση T-254/02, L κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-230/05 P)

(2005/C 182/58)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η L, εκπροσωπούμενη από τους P. Legros και S. Rodrigues, δικηγόρους, άσκησε ανáιρεση ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 26 Μαΐου 2005, κατά της αποφάσεως της 9ης Μαρτίου 2005 του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-254/02, L κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 9 Μαρτίου 2005 στην υπόθεση T-254/02·

2. να δεχθεί τα πρωτοδίκως υποβληθέντα αιτήματά της περί ακυρώσεως και περί επιδικάσεως αποζημιώσεως·

3. να καταδικάσει την αναιρεσίβλητη στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα:

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση:

— αφενός, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας και τα συμφέροντα της αναιρεσείουσας, καθόσον το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε σειρά διαδικαστικών πλημμελειών και πρόδηλων σφαλμάτων εκτιμήσεως, η δε αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει έλλειψη αιτιολογίας·

— και, αφετέρου, παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο, παραλείποντας να αντλήσει συνέπειες από την εκ μέρους της αναιρεσίβλητης αθέτηση των υποχρεώσεων που υπέχει όσον αφορά την επίδοση της αλληλογραφίας που απευθύνεται προς το προσωπικό της και τον χειρισμό, εντός εύλογου χρόνου, των υποθέσεων του προσωπικού της, δυνάμει της γενικής αρχής της χρηστής διοικήσεως.

Διαγραφή της υποθέσεως C-384/03 (¹)

(2005/C 182/59)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

Με διάταξη της 28ης Απριλίου 2005 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-384/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας.

(¹) ΕΕ C 264 της 1.11.2003.

Διαγραφή της υποθέσεως C-440/03 (¹)

(2005/C 182/60)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Με διάταξη της 4ης Απριλίου 2005 ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-440/03: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

(¹) ΕΕ C 289 της 29.11.2003.